

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI DERGİSİ

DİNİ İLMİ EDEBİ MESLEKİ AYLIK DERGİ

Cilt : XII Sayı : 2
MART — NİSAN 1973

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ALLAH'IN (FETHEDİLEN DİĞER KÜFFAR) MEMLEKETLERİ EHÂLİSİNDEN PEYGAMBERİNE VERDİĞİ «FEYİ» ALLAH'A PEYGAMBERİNE, HISIMLARA, YETİMLERE, YOKSULLARA, YOLDA KALANLARA ÂİTİR. TÂKİ (BU MALLAR) İÇİNİZDEN (YALNIZ) ZENGİNLER ARASINDA DOLAŞAN BİR DEVLET OLMASIN. PEYGAMBER SİZE NE VERDİYSE ONU ALIN, NE YASAK ETDİYSE ONDAN DA SAKININ. ALLAH'DAN KORKUN. ÇÜNKÜ ALLAH (IN) AZABI ÇETİNDİR.

El-haşr : 7

İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşlerini
Filen İdare Eden Sorumlu Müdür
M. SAİM YEPREM
Diyamet İşleri Başkanlığı
Derleme ve Yayın Müdürü

Peygamberimiz Hz. Muhammed (A.S.) ve En Büyük Mu'cizesi

Dr. Ali Arslan AYDIN
Din İşleri Y. Kurulu Üyesi

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.), Milâdî 571 yılı 20 Nisan'ın rastlayan 12 Rebiu'l-Evvel Pazartesi günü tanyeri ağarırken Mekke'de dünyaya gelmiştir. Bu mübarek gün, İslâm Âlemi'nde her yıl büyük bir sevgi ve heyecanla kutlanmaktadır. Bu yıl 15 Nisan'a rastlayan «Mevlid Kandili» münasebetiyle kaleme aldığımız bu yazıda; Seyyidü'l-Mürselîn ve Hâtemü'l - Enbiyâ Efendimiz'in örnek hayatına kısaca temas edecek, sonra o'nun, âlemlere rahmet olarak gönderilen en büyük Peygamber oluşunu ve Kıyamet'e kadar pâyidar olacak eşsiz mu'cizesini, böyle bir makalenin sınırları içinde beyana çalışacağız.

I — PEYGAMBERİMİZ Hz. MUHAMMED (A.S.) İN HAYATI :

Peygamberimiz'in babası; Kureyş Kabîlesi'nin ulularından Hâşim'in oğlu **Abdulmutalib**'in sevgili oğlu **ABDULLAH**'dır. Annesi ise; Zühre Oğulları Kabîlesi'nin ileri gelenlerinden Vehb'in kızı **ÂMİNE**'dir. Peygamberimiz (A.S.), baba ve ana tarafından en şerefli ve en temiz bir âileye mensuptur. Kur'ân-ı Kerim'in beyanına göre Resulullah'ın soyu, Ulu'l-Azim büyük peygamberlerden Hz. İbrahim ve oğlu Hz. İsmail (Aleyhima's-selâm)e dayanır. (1) Nitekim Peygamberimiz (A.S.) de çok şerefli soylarını şöyle beyan buyurmuşlardır :

«Allahu Teâlâ, İbrahim Oğullarından İsmail'i seçti. İsmail Oğullarından Kinâne Oğullarını seçti. Kinâne Oğullarından Kureyş'i seçti. Kureyş'ten Hâşim Oğullarını seçti. Hâşim Oğullarından Abdulmuttalib Oğullarını seçti. Abdulmuttalib Oğullarından da beni seçti. Ben, ana ve baba soyu itibariyle en hayırlıyım.»

Peygamberimiz'in babası Hz. Abdullah, Hz. Âmine ile evlendikten kısa bir süre sonra 25 yaşında iken vefat etti. Bu acı hadiseden iki ay sonra yetim olarak dünyaya gelen Sevgili Peygamberimiz, henüz 6 yaşında iken annesini de kaybetti. Süt annesi Hz. **Halîme**'nin yanında 4 yıl kaldı. Sekiz yaşına kadar dedesi **Abdulmuttalib**'in, o da vefat edince, amcası **Ebu Tâlib**'in himayesinde bulundu. Ebu Tâlib, babası Abdulmuttalib'in vasiyetine uyarak, Peygamberimiz'e çok iyi baktı. Hikmetinden sual olunmayan Rabbu'l-Âlemin, yetim olarak yarattığı Sevgili Resulunu, himayesiz bırakmadı. Bu gerçek

Duha Sûresinde « **أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى** » «Rabbin seni yetim bulup ta barındırmadı mı? (2) diye ifade buyrulur.

Peygamberimiz (A.S.), 25 yaşına gelince, Mekke'nin ulularından ve Kureyş'in asil ve zengin kadınlarından **Hiz. Hatice** ile evlendi. Yüce Allah, onu böylece fakirken zengin kıldı. (3) Peygamberimiz ,Hz. Hatice'den ikisi erkek (**Kâsım ve Abdullah**) ve dördü kız (**Zeyneb, Rukiye, Fâtıma ve Ümmü Gülsüm**) olmak üzere 6 çocuk babası oldu. Daha sonra **Mâriye** adlı kadından

(1) Bakare : 127, 129, 151, Hâcc : 78.

(2) Duha : 6

(3) Duha : 8

üçüncü oğlu İbrahim doğmuşsa da, Hz. Fâtıma'dan başkası Peygamberimiz'in irtihâlınden önce vefat etmişlerdir.

Peygamberimiz (S.A.V.), dalâlet ve cehâlet içinde yaşayan müşrik ve ahlâken düşük bir cemiyet içinde tertemiz bir hayat geçirmeye muvaffak olmuş, puta tapmamış, yalan söylememiş, kimseyi aldatmamış ve incitmemiştir. Çocukluk, gençlik ve evlilik hayatı, hiç bir fâniye nasip olmayan yüksek bir nezâhet ve fazîlet, eşsiz bir kemal ve en güzel ahlâk örneğidir. Düşmanları dahi, O'nun dürüstlüğünü, doğruluğunu ve yüksek ahlâkını kabul ve itiraf ettiklerinden, O'na; «Muhammedü'l-Emin» lâkabını vermişlerdi. Çünkü O'nu, Yüce Allah inâyetine ve terbiyesine almış, en büyük Peygamber olarak

hazırlamıştı. Nitekim Peygamberimiz bir hadislerinde; **أَدَّبَنِي رَبِّي فَأَحْسَنَ تَأْدِيبِي**

«Beni Rabbim terbiye etti ve terbiyemi en güzel şekilde yaptı» (4) buyurmuş,

Yüce Allah Sevgili Resulunu :

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

«Muhakkak ki sen, en büyük (ve üstün) ahlâk üzeresin» (5) hitâb-ı ilâhî ile övmüştür.

Hz. Muhammed (A.S.), 40 yaşında iken, Milâdî 611 yılı Şubat ayına rastlayan Ramazan ayı içinde Yüce Rabbi'nin ilâhî hitabına mazhar oldu ve Peygamberlik şerefine erdi. Vahiy Meleği Cebrâil (A.S.) ın Allah'ın emri ve izniyle bildirdiği «Alâk Suresi'nin»

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ «Seni

yaratan Rabbinin adıyla oku» (6) hitabıyla başlayan ilk beş âyetini telâkki etti. 23 yıl süren Peygamberliği süresince bütün insanları her şeyden önce «Tevhid akîdesi»ne davet etti. Yani, Allah'ın birliğine, O'ndan başka ilâh olmadığına, şerîki ve nâziri bulunmadığına inanmaya, hülâsa Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği bütün ilâhî esaslara iman ederek Allah'a ve Resulüne teslim olmaya, yani İslâm'a davetle vazifelendirildi. Peygamberimiz (A.S.) bu ilâhî yüce vazifeyi, korkmadan, yılmadan ve her türlü eza ve cefaya katlanarak, şeref dolu örnek mücadeleler vererek yaptı. Mekke'de ilk üç yıl gizli, sonra 10 yıl alenî olarak arap müşriklerini ve bütün insanları Tevhid akîdesine ve Allah'ın razı olduğu, Kur'an'ın bildirdiği en son din olan İslâm'a davet etti. Müşriklerin bütün direnmesine, zulüm ve işkencelerine rağmen, Müslümanların adedi kısa zamanda arttı. Putpereslerin işkence ve vahşeti, sevgili Peygamberimizin hayatına kıyma teşebbüsleri artınca, Rabbi'nin izni ve emriyle önce müslümanlar, sonra Peygamberimiz (A.S.) Medine'ye hicret ettiler.

Resulullah'ın akıllara ve kalplere hitabeden nurlu sözleri ve eşsiz sıreti gönüllerde taht kurdu. Yüce Allah'ın hidâyet güneşi kalpleri teshir etti. Medine halkı İslâm'ı seçti ve örnek müslüman oldu. Evet, birbirinin can düşmanı Evs ve Hazreç kabileleri, İslâm'ın birleştirici sancağı altında toplandı. Kan davası bitti, Din kardeşliği başladı. Ensâr ve Muhâcirler birbirlerine kaynaştı. Allah ve Resulullah aşkıyla yurdunu ve âilesini terkeden «Muhâcirlere», kalpleri İslâm'ın Tevhid Nuru ile aydınlanan «Ensar (Medineliler)», mallarını-mülklerini ortak yaptılar ve böylece, Din Kardeşliği'nin, Kan Kardeşliği'nden daha kuvvetli manevî bir bağ olduğunu insanlık âlemine isbat

(4) Celâluddin Es-Suyûtî : C. I, s. 59 (Mısır tab'ı)

(5) Kalem : 4

(6) Alak : 1

ettiler. Bu ruh ve anlayışla kısa zamanda çoğalan müslümanlar, Resulullah'ın yüce liderliği altında toplandılar, böylece ilk İslâm devleti kurulmuş oldu.

Peygamberimiz (A.S.), adalet ve fazilete dayanan on yıllık Medine devrinde, o zamanki hükümdarlara yazdığı mektuplarla ve İslâm'ı bizzat yaşayarak onun esaslarını müslümanlar üzerinde uygulamış ve bütün insanları hak dine davet etmiştir. Hakkı ve Allah'ı inkâr edip bâtila ve şirke saplanan, İslâm'a ve müslümanlara kaseden müşriklerle 21 defa savaşan Peygamberimiz, yaralanmış, hayatı tehlikeye girmiş, fakat asla yılmamıştır. Bedir'de kazanılan ilk savaş, müslümanları kuvvetlendirmiş ve İslâm'ın Arap yarımadasında yerleşmesini sağlamıştır.

Bedir zaferinden 9 yıl sonra, Peygamberimiz Mekke'yi fethederek, şirk ve dalâlet putlarını kırdı. Şirki, küfrü, zulmu ve cehli yıkarak, çok kısa bir zamanda her türlü ahlâksızlığı önledi ve böylece tarihin kaydettiği en büyük medeniyeti kurdu. Bir Peygamber olarak, Rabbinin izni ve inâyeti ile hiç bir insana ve hiç bir Peygambere nasip olmayan başarıya ulaştı, hakikî adaleti, kardeşliği, hürriyet ve müsâvâtı getirdi, müslüman cemiyetini güzel ahlâka ve fazilete kavuşturdu. Dünyayı, İslâm'ın tevhid ve fazilet nuruyla aydınlattı. Bu ilâhî nur, ondört asırdır insanlık âlemini aydınlatmaya devam etmekte, dünya medeniyetine manevî bir güneş olarak ışık vermektedir. Bu ilâhî güneş; Peygamberimiz (S.A.V.) in en büyük mu'cize olarak beşeriyete sunduğu ve kıyâmete kadar hükmü pâyidar olacak (7) İslâm nurunun ana kaynağı, Mukaddes Kitabımız Kur'ân-ı Kerim'dir. Bu hususu, biraz sonra izah edeceğiz.

2. Hz. Muhammed (A.S.), İnsanlık Âlemine Gönderilen Son Peygamberdir:

Bu konuyu izaha geçmeden önce, Peygamberlikle ilgili bazı hususları belirtmekte fayda görüyoruz :

Mukaddes Kitabımız Kur'ân-ı Kerim'in bildirdiğine göre, Peygamberlik müessesesi ve ilâhî vahye mazhar olan Peygamberler, Keremî sonsuz olan Yüce Rabbinin insanlık âlemine lutfettiği ilâhî bir mevhîbe ve manevî bir hediyedir. Cenab-ı Hak, insanlar arasında bir ayırım yapmadan her birine çeşitli nimetler, türlü rızıklar ve maddî gıdalar vererek hayatlarını nasıl idame ettirmekte ise, insanların manevî ve ahlâkî tekâmüllerini sağlamak üzere, ruhî bir gıda olan Peygamberlik nimetini de bir fark gözetmeden fazlu keremî ve hikmeti icabı olarak lütfetmişlerdir. Bu bakımdan Peygamberlik ve ilâhî vahy, Hak Teâla'nın bütün dünya milletlerine eşit olarak dağıttığı ilâhî bir hediyedir. Çünkü bütün insanlar; hak yolunu bulmakta, ilâhî hakikatları öğrenerek bunları hayatlarında tatbik etmekte ve dinî vazifeleri yapmakta kendilerine örnek olacak, Allah (c.c.) tarafından seçilen ve ilâhî vahye mazhar olan günahdan mâsum, hatadan masûn Peygamberlere muhtaçdırlar. Bu sebeple, kâinâtın ve bütün insanların Hâlikı ve Rabbi olan Yüce Allah, kulları arasında elbette fark gözetmeyerek ve elbette her millete kendi içinden seçtiği üstün vasıfta Peygamberler gönderecektir.

Aklı selimin de kabul ettiği bu gerçek, Kur'ân-ı Kerim'de şöyle açıklanmıştır.»

وَأَنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

«Hiç bir millet yoktur ki, kendi içinde (onları Allah azabıyla korkutan biri (bir peygamber) gelip geçmiş olmasın.» (8)

(7) Hicr 9

(8) Fâtır 24. Ayrıca Bkz: Yûnus : 47, Nahl: 36, Zuhruf: 6 İbrahim: 4, İsrâ: 5.

Bu ve emsâlî bir çok âyetlerin sarîh ifadesine göre; her millete, beşîr (müjdecî) ve nezîr (korkutucu) olarak mutlaka bir peygamber gönderilmiştir. Her Peygamber, kendisine verilen bu ilâhî vazifeyi noksansız olarak ve başarı ile yapabilecek ve Allah tarafından vahyolunan ilâhî esasları ve hükümleri milletlerine aynen tebliğ edebilecek kudret ve kabiliyette mümtaz ve sadık insanlar; Yüce Allah ile kulları arasında ilâhî elçilerdir. Keremi ve rahmeti sonsuz olan Yüce Rabbimiz'in, üstün vasıfta yarattığı insanları hidayete ve saadete ulaştırmak maksadıyla, içlerinden bu yüce ve şerefli hizmeti yapacak aklî ve ruhî üstün istidatlı seçkin zevâtı, Peygamberlik vazifesiyle şereflendirmesi tabiidir. Bu gibi mümtaz zevâtın birer Peygamber olarak melekût âlemiyle temasa geçilmesi ve ilâhî vahye mazhar kılınmaları, fikir, ilim ve teknik yoluyla elde edilmeyen ilâhî marifet ve hakikatları Yüce Allah'dan vasıtasız olarak veya Vahiy Meleği vasıtasıyla almaları, ilâhî emir ve yasakları telâkki etmeleri aklen muhal değildir.

Hak Teâlâ'nın yüce kudretine ve ilâhî hikmetine inanan her akli selim sahibi, bu hakikatı kabul ve itiraf eder. İnsanlık tarihi, Peygamberlik şeref ve mertebesine eren pek çok peygamberlerin kudûmuna şahit olmuş, beşeriyet onların yüce irşad ve rehberliği ile dalâletten hidayete ulaşmış, bir çok mu'cizelerini görerek Allah'ın elçileri olduklarına gönülden inanmıştır.

Bu bakımdan, Semavî dinlerde Allah'a ve birliğine imandan sonra ikinci mühim rükün olan Nübüvvet'e, yani Peygamberlik müessesesine kesin ve tereddütsüz olarak inanmak, dinen farzdır. Zira önce Yüce Allah'a sonra Peygamberlerine ve Ahirete iman edilmeden, sonra bütün iman ve İslâm esaslarına inanılmadan, gerçek mü'min olunamaz. Şimdi esas konumuza girebiliriz:

Kur'an-ı Kerim'de beyan buyrulduğuna göre, bütün insanlık âlemine hitap eden ve bütün milletleri İslâm'a davet etmek üzere gönderilen son Peygamber Hz. Muhammed (A.S.) dır. Rasulüllah efendimiz, ilk insan ve ilk Peygamber olan Âdem Aleyhisselâm'dan itibaren çeşitli milletlere zaman zaman gönderilen bütün Peygamberlerin en büyüğü ve en faziletlisidir. Çünkü O, yalnız insanların değil, cinlerin de Peygamberidir. Resulu's Sakaleyn, Seyyidü'l-Mürselin ve Hâtemü'l-Enbiyâ'dır. Yani O, Peygamberler zincirinin son altın halkası, hepsinin efdali ve seyyidi'dir. Ondandır artık Peygamber gönderilmeyecektir. Bu, İslâm'ın ve Kur'an'ın bildirdiği ilâhî bir gerçektir. (9)

Diğer bir gerçek te şudur :

Hz. Muhammed (A.S.) dan önce gönderilen Peygamberler, yalnız kendi milletlerine hitap etmişlerdi. Onlar, muayyen zaman ve mekânda yaşayan bir veya birkaç nesil için Peygamberdiler. Vazifeleri; gönderildikleri milletleri ruhî ve ahlâkî bakımdan yükseltmek, onlara manevî liderlik yapmaktı. Bu peygamberlere, mahallî veya millî peygamberler denebilir. Fakat, bunların hepsinin ilâhî menbâr ve gâyesi bir olmakla beraber, her millete kendi içinden bir peygamber gönderilmesi, zamanla milletler arasında üstünlük iddiasına ve ayrılığa yol açtı.

fikrini ortaya çıkardı. **«Allah'ın seçtiği muhtar millet»** شُعْبَةُ اللَّهِ الْمُخْتَارِ

İşte Yüce Allah; her millete muayyen zaman için gönderdiği Peygamberlerle her milleti mutlaka irşad etmiş, onların fikrî ve ahlâkî seviyelerini yükselttikten sonra, dünya milletleri arasındaki bu ayrılığa ve yersiz iddialara

(9) Ahzab : 40.

son vermek, aralarında birlik ve kardeşliği tesis etmek üzere hepsine hitabeden «Cihan Şumul» bir «Dünya Peygamberi» göndermiştir. Bu Peygamber, Allah'ın Birliği, yani «Tevhid Akidesi» ile beşer ırkındaki birlik ve kardeşlik esasını bütün insanlık âlemine ilân eden Allah'ın Habibi ve İslâm'ın büyük Peygamberi Hz. Muhammed (S.A.V.) dir. Peygamberlik onunla zirveye ulaşarak son bulmuş, O'na indirilen Kur'anla bütün Semavî Kitaplar kemale ermiş, Kur'an-ı Kerim'in Kıyâmete kadar muhafaza edileceği ve İslâm güneşinin beşeriyeti ilelebet aydınlatacağı onun tarafından bildirilmiştir. (10)

Hz. Muhammed (S.A.V.) in, insanlık âlemine yani «bütün milletlere gönderilen Peygamber» olduğunu, Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de şöyle beyan bu yuruyor :

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا

«Ya Muhammed.) Biz seni, ancak bütün insanlara (ilâhî rahmetle) müjdeleyici ve (âhîret azabıyla) korkutucu olarak gönderdik.» (11) Âraf suresinde ise :

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ..

«De ki (Ya Muhammed.): Ey insanlar! Ben göklerin ve yerin mülkü kendisine âit olan Allah'ın size, hepinize gönderdiği Peygamberiyim.» (12) diye bütün insanlara ilân etmesi emrediliyor.

Bu esasa göre; bütün Dünya milletleri, Peygamberimizin «davet bakımından ümmeti» sayılırlar. O, aynı zamanda beşeriyetin ahlâkını tamamlamak ve bütün insanlara güzel ahlâkın en yüce rehberi ve en üstün örneği olarak gönderilmiştir. Nitekim bir hadislerinde bu gerçeği Peygamberimiz (A.S.) şöyle açıklamışlardır.»

إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمَّ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ

«Ben ancak, beşeriyeti güzel ahlâk yönünden tamamlamak (ahlâklarını kemale erdirmek) için gönderildim.» (13) Zaten, İslâm'ın gayesi ve imanın kemali güzel ahlâktır. Peygamberimiz, bu gayeyi tahakkuk ettirmekte büyük başarı göstermiştir.

Dikkati çeken diğer bir husus ta; Peygamberimiz Hz. Muhammed'in mümeyyiz vasfının; rahmeti sonsuz olan Yüce Rabbimizin bildirdiğine göre, «Âlemlere rahmet olarak gönderilen bir peygamber» olmasıdır.

Bu konuda Hak Teâlâ böyle buyuruyor :

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

«Biz seni, ancak âlemlere rahmet olmak üzere gönderdik.» (14)

Peygamberler içinde, kendisinin, «bütün milletlere peygamber olarak gönderildiğini bildiren», yalnız Hz. Muhammed Aleyhisselâmdır.

Kur'an-ı Kerim'de ve diğer Mukaddes Kitaplar'da, Hz. Muhammed'den başka bir Peygamberin, dünya milletlerinin hepsine birden gönderildiğinden bahsedilmez.

(10) Hicr : 9

(11) Sebe : 28

(12) A'raf : 158

(13) Kenzu'l-Ummâl : C, I, s. 58. (Haydar âbâd - 1312)

(14) Enbiya : 107

c) Bütün insanların, gösterilen o mu'cizenin bir mislini göstermekten fiilen âciz kalmaları lâzımdır.

O halde, peygamberlik vazifesiyle gönderilen her peygamberin, gönderildiği millete kendisini peygamber olarak kabul ettirebilmesi için, yukarıda beyan ettiğimiz şartları haiz bir mu'cize ortaya koyması şarttır. (20)

Kur'ân-ı Kerim'in bildirdiğine ve tarihen de sâbit olduğuna göre her peygamber, kendi devrinde hârikulade sayılan ve zamanın insanlarını âciz bırakan mu'cizeler göstermiştir. Meselâ Musa (A.S.) kendisine verilen bir (asâ) ile o zaman revaçta olan sihirbazları acze düşüren mu'cizesini göstermiş ve hak peygamber olduğuna kavmini inandırmıştır. İsa (A.S.) zamanında, tıp revaçta ve ileri idi. Hastaları iyi etmek ve ölüleri Allah'ın izni ile diriltmek gibi hissî mu'cizelerini o zamanın insanları müşahade etmişlerdir. Ancak, bu mu'cizeler, sürekli olmayan zamana bağlı hissî mu'cizelerdir.

Resulu Ekrem (S.A.V.) efendimizin ise, hissî ve kevnî bir çok mu'cizeleri yanında, aklî ve ilmî fevkalâde yüksek mu'cizeleri vardır. Kevnî mu'cizeleri arasında, Kur'ân-ı Kerim'de mezkûr, «İnşikâk-ı Kamer» (21) ve «İsrâ ve Mi'raç» hadiseleri (22) Resulullah'ın bu tip mu'cizelerinin en meşhurlarıdır.

Biz burada, Peygamberimiz'in en büyük aklî ve ilmî mu'cizesi olan Kur'ân-ı Kerim'den; bu makalenin hudutları içinde bahsederek, onun ilâhî yüceliklerini özetlemekle yetineceğiz.

Bilindiği gibi, İslâmiyet'in zuhuru esnasında Arap dili ve edebiyatı nazım ve nesirde en yüksek dereceye ulaşmıştı. Arap edip ve şâirleri, belâgat ve fesâhatta zirveye çıkmışlardı. Arap edebiyatı altın çağını yaşıyordu. İşte böyle bir devirde, belâgat ve fesâhat üstâdı şâir ve edipleri hayret ve dehşete düşüren, onları âciz bırakan bir mu'cize ortaya koymak gerekti. İşte bu büyük mu'cize; kimseden ders almadığı ve okuma yazma bilmediği sâbit, Ümmî bir Zât olan Hz. Muhammed (A.S.) ın diliyle tebliğ edilen Kur'ân-ı Kerim'di. Kur'ân-ı Kerim öyle bir mu'cizedir ki, daha önceki peygamberlerin gösterdiği mu'cizelerden çok farklıdır. Çünkü o, hissî ve geçici değil, aklî ve devamlıdır. Yalnız o zamanki insanlar için değil, bu güne kadar gelip geçen ve kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanlar için mu'cize olduğunu isbat edecek yüceliktedir. Zira o, Peygamberimiz zamanındaki bütün belâgat üstadlarını dehşete ve acze düşürmüştür. Yalnız onları değil, zamanımıza kadar gelip geçen bütün edip, şâir, âlim ve mütefekkirleri de. Evet, bizzat Kur'ân-ı Kerim, bütün insanlık âlemine meydan okumuş, kendisi gibi bir eserin mislinin, hatta on sûresinin veya bir sûresinin mislinin meydana getirilmesini istemiş, bu misillerin hiç birinin asla getirilemeyeceğini bildirmiştir. Bu meydan okuyuşlara karşı çıkan her cür'etkârın sonu hüsrâsan olmuş ve aczini itirafa mecbur kalmıştır.

Acaba Kur'ân-ı Kerim'in üstünlüğü ve emsalsiz mu'cizeliği nereden geliyor?

Uslûbunun câzibesinden ve parlaklığından mı? Lâfızlarının inceliğinden, cümlelerinin ahenginden ve ifadesinin akıcılığından mı? Yoksa manalarının derinliğinden çekici güzelliğinden, sihrleyici yüceliğinden mi? Veya sunduğu ilâhî esasların kuvvetinden ve büyüklüğünden mi? İnsanları fert ve cemiyet olarak hidayete yönelten, selâmete çıkaran, saadete ve felâha kavuşturan hikmet dolu ilâhî düsturlarından mı?

(20) El-Cürçânî, Es-Seyyid Ali b. Muhammed: Şerhul-Mevâkîf: c. 3, s. 177-181, Aydın Ali Arslan: İslâm'da İman ve Esasları: s. 135-137.

(21) Kamer : 1

(22) İsrâ : 1

Kur'an'ın yüceliği ve eşsiz mu'cizeliği; onun fânî bir kul eseri değil, Âlemlerin Rabbi Yüce Alah'ın hikmet dolu ilâhî bir nazmı oluşundandır. Lâfzı da, manası da ilâhî olan Kur'ân-ı Kerim, sıraladığımız bütün yücelikleri ihtiva eden ve Hak Teâlâ'nın şânına ve âzametine lâyük Sevgili Rasulunun en büyük ve ebedî bir mu'cizesidir. O, bütün yönleriyle eşsiz ve rakipsizdir. Çünkü, O, Mu'cizi'l-Beyan olan Allah'ın ilâhî Kelâmı'dır. O halde, insanlar ve cinler, Allah'dan başka her varlık bir araya gelse, yine de lâfız ve mana bakımından Kur'ân'ın bir mislini asla meydana getiremezler.

Bakınız Hak Teâlâ bu gerçeği Kur'ân-ı Kerim'de ne kadar kesinlikle ve belâgatla ortaya koyup meydan okuyor :

قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ هَٰذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَكُو كَات
بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٢٣﴾

1. «Deki (Ya Muhammed) Bu Kur'ân gibi bir Kitap (meydana) getirmek için insanlar ve cinler bir araya toplamp birbirlerine destek olsalar, yine de O'nun bir mislini meydana getiremezler.» (23)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ
مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٤﴾

2. «Yoksa (Muhammed) onu uydurdu mu derler? (Onlara) de ki: Eğer (davanızda) sadık (ve samimî) iseniz, O'nun gibi on sûre uydurup (meydana) getirin Allah'dan başka gücünüz yetenleri de (yardıma) çağırın.» (24).

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُوْرَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ
كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

3. Yoksa (Muhammed) O'nu uydurdu mu derler? (Onlar) de ki: Eğer (davanızda) sâdık iseniz. O'nun gibi bir sûre meydana getirin. Allah'dan başka gücünüz yetenleri de çağırın» (25)

Ne müthiş bir üslup, ne sarîh bir meydan okuyuş! Önce Kur'ân-ın bir misli, sonra on sûresinin, daha sonra bir sûresinin misli getirilmeğe çağırılıyor. Bu Hâlık karşısında mahlûkun aczi, kât'î hezimetinin tescili, Kur'an-la muâvaza kapısının kapatılışıdır. Yalnız o zaman için mi? Hayır. Kıyâmete kadar. Çünkü bu ebedî mu'cizenin mislini yapma kudreti, beşer takatı dışındadır. Bu gerçeği bu güne kadar, Arap, acem, müslüman hiristiyan, doğulu batılı insaf sahibi her edip ve mütefekkir kabul ve itiraf etmiştir.

(23) İsrâ : 88

(24) Hûd : 13

(25) Yûnus : 38

O halde; bütün hayatı, siyret ve ahlâkı en ince teferruatına kadar tesbit edilen Hz. Muhammed gibi okuma yazma bilmediği, herhangi bir dinden, medreseden, âlim, müşid veya mütefekirden ders almadığı, ilmî ve felsefî müktesebatı bulunmadığı sâbit olan ümmî bir zâtın, Kur'an-ı Kerim gibi vasıflarını belirtmeğe çalıştığımız fesâhat ve belâgatına ulaşamayan, ilâhî gerçek ve hikmetlerle dolu, bütün insanları âciz bırakan muciz bir kitabı yazabilmesine imkân var mıdır?

Diğer bir gerçek te şudur :

Kur'an-ı Kerim'in dünyadaki bütün nushaları aynidir. O, hiç bir tağyir ve tahrife uğramayan, ilâhî hüviyetini aynen muhafaza eden yegâne Semavî Kitap'tır. Kıyamete kadar da ilâhî hüviyetini muhafaza edeceğini Hak Teâlâ şu âyetinde şöylece va'd buyurmuştur :

إِنَّا نَحْنُ نُرَكِّمُ الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۲۶﴾

«Muhakkak ki Kur'an'ı Biz indirdük. Onu mutlaka muhafaza edecek te biziz» (26)

Daha önce gönderilen Semavî Kitaplar tebdil ve tağyire maruz kalarak ilâhî hüviyetini kaybettiği halde, Kur'an'ın ilelebet muhafaza edileceğinin ilân edilmesi, O'nun, bütün insanlık âlemini Kıyamete kadar irşad edebilecek fikrî, içtimaî ve ahlâkî üstün esasları hâvi ilâhî bir düstur ve Peygamberimizin eşsiz bir mu'cizesi olduğunu isbat eder.

Daima akla hitap eden, kâinatın yaratılışını düşünmeye, ilim ve teknik yoluyla onun inceliklerini keşfe çağırarak Kur'an-ı Kerim, ilim ve fenle dâima bağdaşmış, güneşin kendi mihrevi etrafında dönmesi (27), gök yüzünde ve bazı yıldızlarda canlı varlıklar bulunduğu (28) gibi bazı ilmî gerçekleri haber vermiştir. Yapılan ilmî keşiflerin hiç biri, Kur'an'ın ilâhî beyanına aykırı düşmemiştir. Ayrıca, müslümanların, Mekke'yi fethedeceklerine, (29) İranlılara yenilen Rumların 39 yıl içinde İranlıları yeneceğine (30) dair müstakbel hakkında verdiği haberlerin aynen vaki olması, Kur'an-ın ilâhî bir mu'cize olduğuna delâlet eden belgelerdir.

Hülâsa Kur'an-ı Kerim'in beyan ettiği ilâhî hükümler, içtimaî ve hukukî esaslar, fert ve cemiyet ahlâkını yükselten üstün prensipler, müstesna ikna sistemi, akılları çelken, kalpleri teshir eden ve ruhları yücelten eşsiz câzibesini ve çok kuvvetli burhanları, O'nun, nerede ve ne zaman okunursa okunsun, tazeliğini kaybetmeyen ebedî bir mu'cize olduğunu isbat edecek, dünya yaşlandıkça Kur'an'ın ilâhî hakikatları daha açık ve kuvvetli olarak ortaya çıkacaktır.

Ne mutlu Kur'an'ın bu ilâhî sırrına bağlananlara Allah ve Resulu yolunda iman ve azimle yürüyenlere (31)...

(26) Hicr : 9

(27) Yâsin : 38

(28) Şûra : 29

(29) Nasr : 1

(30) Rûm : 2-4

(31) Bu konuda daha geniş bilgi için Bkz. El-Taftâzânî, Saadeddin Mesud b. Ömer: Şerhu'l-Makâsîd, c. 2 (Bâbu'n-Nüvüvve) İstanbul 1277, El-Cürcânî, Es-Seyyid Ali b. Muhammed: Şerhu'l-Mevâkıf c. 3, (Bâbu'n-Nüvüvve), İstanbul 1311, El-Cerîrî, Abdurrahman: Tavdihu'l-Akâid fi ilm-i't Tevhid s. 139-173, Kahire 1945, Abduh Muhammed: Risâle tü't-Tevhid, s. 78-190 Kahire 1956, Okıç M. Tayyip: Kur'an'ı Kerim'in Uslup ve Kıraatı, Ankara - 1963 Aydın, Ali Arslan: İslâm'da İman ve Esasları, İstanbul - 1969.